

ogel van papier

driemaandelijks vriendenblad
jaargang 3, nummer 1
maart 1997
Afgiftekantoor: 8560 Moorsele

Aan:

v.u.: E. Debrouwere - olmenlaan 30 - 8560 Moorsele

Inhoud van dit nummer:

blz.

1. De Vogel van Papier	2
2. Informatieavond in Moorsele	4
3. Moorsele 14 december 1996	4
4. Bedenkingen van Antonio	6
5. Hoe zat het ook al weer ?	6
6. Centro de salud Integral - Tapiro	8
7. Sprokkels uit de brieven van Inge	10
8. Over kruidendrankjes, zalfjes en andere "Brouwsels"	12
9. Een uitnodiging	13

✓ogel van papier...

Uit de brieven van Inge

Informatieavond in Moorsele

Op 10 december mochten Inge en Saulo in de Dominiek-Savioschool in Moorsele een kleine 200 mensen verwelkomen: vrienden en kennissen, maar ook voor het eerst geïnteresseerden in haar werk. Het werd een mooie informatieavond, eenvoudig en toch indringend, vooral wederzijds waardierend. Inge, Saulo en ook de parochiepriester Antonio uit Pomasqui, legden uit welke de noden ter plaatse zijn, hoe gewerkt wordt en hoe aan een betere toekomst gebouwd wordt. We kregen mooie dia's uit Ecuador (dank u J. Mattelaer), het was een warme oproep en een waarderende dankuwel vanwege Inge. Antonio bracht een fijne en welgemeende ondersteuning in het Spaans (dank u Jean-Mary Foré voor de vertaling). De steungroep was present, en het werd een mooie avond: gezellig (dank u Piet en Dirk en compagnie), de hapjes waren lekker (dank u Christine) en het was er goed warm en technisch in orde (dank u meester José). De herinnering aan die avond is bijgebleven ! Een dank aan al wie nog niet werd genoemd.

(E.D.)

Moorsele, 14 december 1996

De huwelijksviering was voor Inge en Saulo het hoogtepunt van hun verblijf.

In het mooie kerkje van Moorsele waren zeer veel vrienden en kennissen aanwezig bij de huwelijksviering: enig... en nog altijd met bewonderende herinnering bewaard in vele harten van mee-levende mensen. Het kan nog altijd ... eenvoudig, doorleefd, door symbolen gedragen, met woord of met gezang, met muziek of met stilte... het verhaal van twee mensen, twee werelden die samenkomen, naast elkaar stappen om uiteindelijk in dienst van anderen samen de weg te gaan.

Antonio, voor de eerste maal buiten de grenzen van zijn land, heeft België bezocht, geproefd (dank u familie Bossuyt) en ook van uit zijn spiritualiteit beleefd. Op 10 december heeft hij in alle stilte in Harelbeke zijn indrukken

neergeschreven (blz 5): wat voer voor bezinning voor ons, een beetje dank.... het mag allemaal.
(E.D.)

en vertaald gaat dat zo:

Bedenkingen van Antonio

gedaan,
“Wat je voor de minsten van de mijnen hebt
dat heb je voor mij gedaan” Mat. 25, 40

De zending van elk van ons is om goede samaritanen te zijn die de wonden van elke uitgeslotene en verdrukte mens verzorgen. Het is onze taak om met de slachtoffers van onrechtvaardigheid mee te gaan op hun levensweg en hen de nodige tijd te geven om hun wonden te helen. Dit wil zeggen dat we al het nodige, zowel materieel als spiritueel, geven om die weg te kunnen afleggen tot we die nieuwe hemel en nieuwe aarde bereiken.

Ik wil in naam van de kinderen en hun families van Pomasqui mijn eenvoudig dankwoord uitspreken aan de familie en vrienden van Inge die haar geluk begrijpen. Ik wil dankjewel zeggen voor wat jullie langs haar om doen.

Allen zijn we trekvogels die, na enige sporen van onze vlucht na te laten, onszelf verliezen in het oneindige blauw van de hemel. Daarom moeten we de perfectie nastreven in het nest om zo bescherming te bieden aan de kleine vogels totdat die zelf kunnen vliegen. Dat moet de bedoeling zijn van ons allemaal. Ik heb er geen idee van hoe lang dat nodig zal zijn, maar ik ben bereid om alle tijd te geven tot de mensen in Pomasqui alleen verder kunnen. Het zou heel mooi zijn. Dankjewel dat jullie mij de kans gaven dit uit te spreken. Dankjewel voor al het mooie dat ik hier samen met jullie mag beleven.

Segundo Antonio

Harelbeke, 10 december 1996

Hoe zat het ook al weer ?

We hebben het in de vorige nummers van de vogel van papier over verschillende onderdelen van het project in Pomasqui gehad. Inge heeft geprobeerd om al die activiteiten in een schema te vatten.

“Pro Pomasqui”, waarvan Antonio de spilfiguur is, is momenteel op 4 domeinen werkzaam:

1. Een herbebossingsproject
2. Een studiebeurssysteem
3. Een kinderdagverblijf
4. Een Centro de Salud integral (Tapori)

Inge is verantwoordelijk voor dit laatste en wat daaronder valt vertellen we op de volgende bladzijden.

Centro de salud integral Taporí.

Berichtjes van Inge

Mauricio's verblijf in België: een mooi resultaat

En DMOS* in Brussel heb ik ook alle papieren van Mauricio opgestuurd. Zo zou alles ook daar volledig moeten zijn. Mauricio werkt goed en rustig verder. Zijn vrouw verwacht inderdaad haar tweede kindje. Vandaar dat Mauricio ons zei dat er nu geen tijd meer is om veel en lang te slapen.

Een mooi en stimulerend resultaat hebben we met Veronica, dat meisje met reuma van 5 jaar. Zij kon niet meer lopen door haar ziekte en met een soort looprek dat hij speciaal voor haar maakte, kan ze nu al weer stapjes zetten.

Mauricio is er ook al geweest... en 't is precies of hij een gedaanteverwisseling (in persoonlijkheid) gehad heeft: getrouwd, kindje,... en hij neemt blijkbaar zijn verantwoordelijkheid. Hij kwam trots vertellen dat hij nu volledig zelf een rolstoel, volledig geschikt naar de persoon die hem nodig heeft, gemaakt heeft. Ik was echt blij. We vertelden hem ook het nieuws van DMOS en hij was zichtbaar tevreden. Dus, met veel geduld en herhalen en durven en dan weer afwachten komen we er dus toch wel. Ik ben er blij om.

Het kinderdagverblijf

Het begint hier weeral goed druk te worden, maar voorlopig kunnen we er wel weg mee. Er moeten weer contacten gelegd worden met specialisten, psychologen voor de erg zieke kinderen of psychologisch gehavende. Jullie weten wel nog van die twee broertjes die twee jaar lang in een weeshuis zaten en nu bij ons in 't kinderdagverblijf zijn: ze aten van de grond, boksten met hun hoofdjes tegen de muur en weenden gans de tijd. Zwaar verwaarloosd en mishandeld. Toen ze in 't weeshuis over adoptie begonnen te praten, heeft de moeder, een jonge en alleenstaande vrouw, hen toch weer weggehaald. Nu maandag heb ik met haar gebabbeld en vanmiddag gaan padre Antonio en ik naar het weeshuis. 't Is een zoek- en napluiswerk, want langs alle kanten wordt er vanalles gezegd, zo tegenstrijdig als het maar kan: Dat de kinderen in het weeshuis mishandeld worden en dat ze ze laten adopteren tegen betaling, dat de moeder haar kinderen mishandelt, dat er een beurs is voor de kinderen, maar we zien nooit iets van dat geld... enzovoort: 't is blijkbaar allemaal één gesjoemel waarin wij diplomatisch onze weg moeten vinden en ook weer iets moeten

* DMOS is de ontwikkelingsorganisatie van de Paters Salesianen. Zij hebben het rolstoelproject van Mauricio aanvaard en subsidiëren de aankoop van materiaal voor inrichting van de werkplaats voor een bedrag van ongeveer 700.000 Bfr

maken van die kinderen. Hopelijk vinden we gauw een goede psychologe voor een soort familietherapie. We zijn op goede weg. Mar het is echt ongelooflijk om te zien hoe kinderen werkelijk wegwijnen en zichzelf zeer doen omdat niemand ze graag ziet...

Nu, en waren het de enige, dan zou het nog gaan. En we gaan er niet op vooruit. Alles vindt zijn oorsprong in gebrek aan opvoeding, armoede, mensen opgejaagd door geldzorgen of helemaal moedeloos.

Het schooltje voor kinderen en volwassenen

Met het schooltje en de bibliotheek zijn we nu echt op heel goede weg. 't Is ontroerend en hartverscheurend om te zien met welke courage de mensen studeren. In 't bibliotheekje werkt nu, zogezegd ter vervanging, de vrouw die ook 't eerste niveau van het schooltje geeft: heel enthousiast, en met de kinderen die het echt nodig hebben. Volgende week zal het wel moeilijk worden als ik aan de vrouw die er vroeger werkte zal moeten zeggen dat ze niet meer mag terugkomen. Nu is ze in bevallingsverlof. Ik zal samen met Antonio gaan. Nu, 't zal moeilijk zijn, maar steeds kiezen we de kant van de armste en verdrukte kinderen en dat deed zij helemaal niet. Zodoende denken we wel het bij het rechte eind te hebben. Nu, moeilijk gaat ook. En onze ruggesteun is nu het contentement in het bibliotheekje van de kinderen die anders alleen in hun "kotje" opgesloten zouden zitten.

Ik moet zeggen dat het schooltje voor de volwassen goed draait. Vrijdagavond hadden ze me uitgenodigd voor een kleine receptie ter gelegenheid van onze terugkeer. Ze hebben liederen gezongen, hun rapporten getoond, taart gebakken. 't Was echt aandoenlijk. Ik ben zo blij dat het schooltje goed draait, en dan nog wel met volwassenen. Er komen ook redelijk veel kinderen vanaf 10 jaar, die nooit naar school geweest zijn en nu ook niet meer in het normale systeem kunnen stappen. Ik ben blij dat ze komen, want als ze nu niets leren, zijn zij weer de nieuwe ongeletterden en armsten der armen van de toekomst. 't Deed echt deugd hen bezig te zien

De consultaties

De consultaties doen we ook goed verder, en vele vergaderingen, de woensdagen: want dan doe ik geen consultaties, alleen vorming. De vaccinaties zijn verschoven naar de vrijdagvoormiddag, zodat we in het totaal hetzelfde aantal patiënten zien per week. Op de zwangersschapscontrole zijn er de laatste tijd enorm veel consultaties van heel jonge meisjes, minder dan 18 jaar, en dikwijls al een tweede zwangerschap. Ik zal nog een cursus voorlichting over zwangerschap, familieplanning en abortus organiseren in het college hier. Ik ben wel blij dat tot nu toe geen enkele van de meisjes aan wie de cursus gegeven is, zwanger is. Ze komen wel voor familieplanning. En toekomstige zaterdag is 't weer feest: grote klerenverkoop in de wachtzaal. We hebben nogal veel kleren,

vooral voor kinderen en 't is allemaal van goede kwaliteit, en weer goedkoop. Zodoende zal er weer veel volk op af komen. Dus: gedurende een uur, verstand op nul, ogen goed open en verplettering verdragen ('k zal wel buiten blijven deze keer, en de rekeningen maken).

Sprokkels uit brieven van Inge

Zambiza 8 januari 1997

Dag allemaal,

vlug nog een klein briefje vanuit Zambiza: 't gewone leven is hier weer aan de gang: Dit wil zeggen: er komt geen water uit de kraan en we wassen af in een "bassin", en ik zit te schrijven met kaarslicht, want er is geen elektriciteit. Vandaag zijn we naar Quito gegaan om wat inkopen te doen, en inderdaad *is* alles in prijs gestegen. Vele mensen moeten nu nog meer de riem toesnoeren. Vroeger (vorige maand) kostte 1 tank gas (om te koken) 4000 sucres (*ongeveer 40 Bfr*), en nu heeft Abalatje (*de president op dat ogenblik*) de subsidie op het gas opgeschort en kost diezelfde tank nu plots 12000 sucres. Nu ... we laten ons niet doen, maar 't is wel heel erg voor de mensen die echt geen frank over hadden. Alle etenswaren zijn immers ook een beetje opgeslagen. Je ziet het ook in het straatbeeld: ofwel is 't omdat ik het niet meer gewoon was: al die bedelaars, gehandicapte mensen op straat die een aalmoes vragen, en vele mensen die je van alles proberen te verkopen, om zo toch een frankske te kunnen verdienen... Er is hier nog veel werk, ... vooral in gewetensvorming van de politici en grootgrondbezitters. Nu genoeg daarover, 't waren m'n eerste nieuwe indrukken die ik eens van me af moest schrijven.

Zambiza, woensdag 22 januari 1997

Dag allemaal,

hoe is 't in belgenlandje ? Nog altijd zo koud ? Hier schijnt de zon, regent het 's namiddags: de blauwe druifjes die ik plantte, de zonnebloemen en hyacinthen komen al uit. De narcissen en krokusjes laten nog op zich wachten (misschien komen die krokusjes wel nooit uit, want 't is hier niet zo koud). 'k Verlang al om de bloemen te zien.

Zambiza, 7 februari 1997

Dag papa en mama,

Welkom in het land van de drie presidenten: 't is precies de titel van een sprookje, hopelijk gauw met een goede afloop. Ik stuur jullie vlug deze fax om te zeggen dat jullie niet ongerust moeten zijn over vanalles wat jullie misschien lezen in de krant of zien op televisie. 't Is inderdaad waar dat we voor 't ogenblik drie presidenten hebben. Het land is onbestuurbaar, de mensen weten zelf niet meer in wie te geloven of wat te doen, maar hier in Zambiza zelf is het rustig. Op bepaalde punten in de stad zijn er grote betogingen, maar er is geen geweld. Want eigenlijk wil iedereen hetzelfde: één enkele heen-vlucht naar Panama voor Abdala en al zijn familie. Wat de mensen nu wel niet weten is wie hem moet opvolgen. Vandaar de verwarring. Maar dat zal wel opgelost raken. Het leger ziet alleen toe dat alles rustig en zonder geweld verloopt.

(...)

De politieke situatie is hier ondertussen weer helemaal rustig. Of het beter zal worden is natuurlijk een andere vraag. Alles is toch een stuk duurder geworden en Abdala is met miljoenen weg naar Panama, waarvan hij zijn thuisland zal maken, heeft hij officieel gezegd. Op de voorlaatste dag van zijn bewind, voor hij zagezegd karnaval ging vieren in Guayaquil om na 't verlengde weekend terug naar het paleis te komen (en dat terwijl het ganse land in rep en roer stond) hebben zijn secretarissen nog maar eventjes 11.000 miljoen sucres afgehaald "voor de staatsveiligheid". En dit gedeeld door 100. Reken maar met welk kapitaal hij weg is.

Zambiza, 23 februari 1997

(...) maar we gaan vooruit. 't loont allemaal de moeite, heel persoonlijk en één voor één, maar 't gaat vooruit.

Over kruidendrankjes, zalfjes en andere “Brouwsels”

... Als de oogjes van een kindje en beetje aan het tranen zijn en er is wat ontsteking of etter in, dan kun je die uitwassen met een beetje kamillethee. Pas wel op: de thee moet gewoon op kamertemperatuur zijn en de oogjes mag je uitwassen van buiten naar binnen...

... En de agave of “aloë vera” bezorgt je een perzikzachte huid: als je de bladen ervan openbreekt zie je een zacht slijmblaasje van binnen. Deze “lotion” kan je zo op je huid aanbrengen. ‘t Is puur natuur.

... En opgelet voor de Datura: vele mensen hebben die als sierplant in de zomer op hun terras staan, maar binnenin de grote bloemen zit een kleine en zoete vrucht die heel lekker ruikt. Voor een kind een lekkernij. ‘t Brengt je wel wat in hogere sferen door zijn hallucinogene effecten, maar wat erger is: je kunt er hersenletsels van overhouden die je doofstom maken. De moeder van een kindje dat bij ons naar de consultatie komt, kan niet meer spreken en hoort ook niets meer, sinds ze op zeventienjarige leeftijd zich te goed deed aan die vrucht.

Een uitnodiging, ...

nummers en adressen

VERSTUREN VAN BRIEVEN EN PAKJES:

* **Inge Debrouwere en Saulo Diaz - Zambiza - Quito - Ecuador.**

telefoon: 00/59/32/446031. Er is ook fax (dan moet je aan degene die de telefoon opneemt zeggen: "Connectar fax por favor").

* of de snelste weg (enkel voor brieven en evt. kleine pakjes; frankering zoals voor binnenland; voor pakjes bij de afzender vermelden: "*Gelieve verzendingskosten aan mijn adres op te sturen*" (675 fr./kg)):

Inge Debrouwere -Ambassade BEL. Quito
Verzendingsdienst Ministerie van Buitenlandse Zaken
Quatre Brasstraat 2 - 1000 Brussel

Hiermee mogen NIET verstuurd worden: voorwerpen met grote waarde, verpakte voorwerpen waarvan de inhoud niet kan gecontroleerd worden (bv. gesloten metalen dozen), gevaarlijke stoffen, zendingen waarvan de afmetingen niet toelaten ze in koerierzakken te versturen.

- Familie Debrouwere: Olmenlaan 30, 8560 Moorsele, 056/41.43.68
- Jan en Karen Vanoverbeke -Debrouwere (didactisch materiaal voor het schooltje): Ieperstraat 103, 8560 Moorsele.
- Zou je de "Vogel van Papier" graag ontvangen, neem contact op met de familie Debrouwere

Financiële steun kan via de volgende kanalen:

***Withuis Voluntariaat** - Merelbeke, met de vermelding "Inge Debrouwere - Ecuador", rekeningnummer: **445-1634001-03**.

Het VOLLEDIGE bedrag komt bij Inge terecht. Voor een bedrag van meer dan 1000 frank, volgt (bij vermelding van uw rijksregisternummer of geboortedatum) in het voorjaar een fiscaal attest. Lopende opdrachten, ook van kleine bedragen, worden enorm gewaardeerd.

***Inge Debrouwere** - Moorsele, rekeningnummer **083-2520839-06** (geen attest)

